ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தரீஸமேத சந்திரமௌளீசுவராய நம:.

ஆர்ய தர்மம்.

बीभत्सा विषया जुगुप्सिततमः कायो वयो गत्वरं
प्रायो वन्धुभिरध्वनीव पथिकैर्योगो वियोगावहः ।
हातव्योऽयमसार एष विरसस्संसार इत्यादिकं
सर्वस्यैव हि वाचि चेतसि पुनः कस्यापि पुण्यात्मनः ॥

உலகிலுள்ள விஷயங்கள்யாவும் நிந்தியமானவை. சரீரமோ மிகவும் உபயோகமில்லாதது. வயது நழுவிக்கொண்டேயிருக்கிறது. பந்து ஜனங்களுடன் நமக்கிருக்கும் சம்பந்தம கிராமாந்தரம் செல்லும்போது மார்க்கத்தில் சந்திக்கும் பிரயாணிகளின் சம்பந்தம்போல் அடுத்த க்ஷணம் மாறக் கூடியது. மிகவும் ஸாரமற்றதாயும் துக்கத்திற்குக் காரணமாயுமிருக்கும். இந்த ஸம்சாரமானது ஒழிக்கத்தகுந்தது, உபயோகமில்லை, என்று சகல ஜனங்களும் வியவகாரத்தில் மட்டும் பேசுகிறார்கள். ஆனால் சில புண்யாத்மாக்களுக்குத்தம்மனதிலும் தோன்றுகிறது.

எல்லாஜனங்களுக்கும், ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுதலும், இவ்வுலக வாழ்கையில் விருப்பமும் எப்பொழுதும் துக்கத்திற்கு காரணமேயன்றி, அற்பமேனும் சுகம் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்க ஒரு சமயமும் முடியாதென்று ஆங்காங்கு சாஸ்திரங்களின் உண்மையை அறிந்த அறிஞர்களால் நன்கு வெளியிடப்பட்ட விஷயங்களைப் பார்த்துத், தாங்களும் அவ்விதமே நன்குணர்ந்தவர்கள் போல் தற்காலம் தோன்றும் விஷயங்களாலும், சரீரத்தாலும் மற்றுமுள்ள நம் பந்து முதலானவர்களாலும் நமக்குக் கஷ்டத்தைத் தவிர சுகலேசமில்லை யென்று வாக்கினால் சொல்லுகின்றார்களே யன்றி மனதில் தோன்றவில்லை. சில புண்ய புருஷர்களுக்கு மாத்திரம் சித்தத்திலுமவ்விதமே தோன்றி ஸம்ஸாரத்தை உபயோகமில்லையென்று வார்த்தையால் மாத்திரம் கூறுயல் தத்வத்தையறிந்து அதிலிருந்தும் மோக்ஷத்தையடைய யத்தனிக்கிறார்கள் என்றும் அவ்விதமே நாமும் முயற்ச்சிக்க வேண்டுமென்று அறிவிக்கப்படுகிறது.

॥ श्रीः ॥

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥

॥ सामगोपाकर्मकालनिर्णयः ॥

निधाय शिरसि श्रीमदाचार्यचरणांबुजम् ।
विधाय मनुमुख्यानां विनतीश्च महात्मनाम् ॥१॥

छन्दोगानामुपाकर्म कालसंशयसङ्कटे ।
निष्टंकयितुमस्माकं कालमद्य समुद्यमः ॥२॥

अद्राक्षं किल मासात्पूर्वं सामगोपाकर्मविषयसन्देहपदांकितामपि निस्सन्देहां द्वादशविधाक्षेपोपक्षेपन्यायविचारपरिकर्मितां कालोचितां कामपि प्रकटनपत्रीम् । अथ च सप्ताहात्परमपि विशिष्य मह्यं प्रेषितां आक्षेपसारगर्भितां कामपि खण्डपत्रीं च । सद्योनिरसनीयेऽपि संशयवैशसेऽस्मिन् कार्यान्तरविक्षिप्तचेतस्तया नापारि यथावसरं प्रतिवक्तुम् ।

अथ च सकलस्मृतिपारदृश्वनां सामवेदोपाध्यायानां प्रियबन्धूनां श्रीशास्त्रिवर्याणां प्रतिवचः पत्रिकामवेक्षमाणस्य तन्मतमेव बहुमन्यमानस्य प्रतिबुद्धस्येव मम कापि कुतूहलवृत्तिरियं समुदेति । किंच भगवत्पादशिष्यकोटिनिविष्टता, छन्दोगता, पूर्वं प्रकृतविषय निर्णायकताचात्रविषये प्रवृत्तिहेतवः ।

तत्र प्रथममुपक्षेपं परामृशामः । अत्रयद्यपि स्वसन्दर्भेस्वोक्ति विरोधोभूयानुपलभ्यते तथापि तत्प्रकटनस्यानाति प्रयोजनकत्वा दुपेक्ष्यते । खादिरगोभिलादिगृह्यवचनानुदाहरणेन कानाम ? न्यूनता वैद्यनाथमखिषु संभाव्यते महाशयेन । किं ? खादिरादि-गृह्यं न जानातीति । किंवा तत्प्रामाण्यं नाङ्गीकरोतीति ? तद्विरुद्ध-मर्थं सिद्धान्तयतीतिवा ? तदपेक्षया शिष्टाचारं प्रकृष्टं प्रमाणं मन्यत इतिवा । नाद्यःपक्षस्समीचीनः, लोकोपकाराय सकलशास्त्रसंग्रहकर्तु-रेकद्व सूत्रालेखनेनाज्ञानकल्पनस्याज्ञानमूलत्वात् । नद्वितीयः, तदप्रा-माण्यसूचकवचनादर्शनात् स्वग्रन्थे कस्यचिद्वाक्यस्यालेखनेन तद-प्रामाण्याङ्गीकारसंभावनाया अतिप्रसंजकत्वाच्च । नापि तृतीयः क्वापि तत्ग्रन्थे गृह्यविरुद्धार्थप्रतिपादनस्यदर्शयितुमशक्यत्वात् । स्पष्टं चेदमुपरिष्टाद्भविष्यति । नापि चतुर्थः । गृह्यापेक्षया शिष्टाचारप्रा-माण्यप्रकर्षस्य वारयितुमशक्यत्वात् । न खलु गृह्यं नाम स्वतन्त्रं प्रमाणम् । तत्तच्छाखीयानुष्ठानानुकूलतया स्मृतिपुराणादिसंकीर्ण-विषय विशेष संग्राहकतत्तत्गृह्यकारकालीन तत्तदाचारसंग्राहकग्रहण कवाक्यरूपं हि तत् । ततो गृह्यप्रामाण्यनिर्वाहाय सदाचारादिसंवाद एव शरणीकरणीयः। गोभिलगृह्यव्याख्यातृभिस्तर्कालंकारैरपि प्रति-पादितोऽयमर्थः । आचारानुसारित्वादेव देशभेदेन गृह्यभेदस्साम गानाम । आचारमूलकत्वं च गृह्यकारसंमतमेव । अत एव हि भग-वानापस्तंबः [सू]"अथातस्सामयाचारिकान्धर्मान् व्याख्यास्यामः। अथ कर्माण्याचाराद्यानि गृह्यन्ते" इति च । किंच गृह्येण हि स्वा-नुमित सदाचारानुमितश्रुतिस्संवादायापेक्षिता, सदाचारेण तु साक्षा-दनुमीयते श्रुति रिति सदाचारप्रमाणसंभवे तन्मुखनिरीक्षकं गृह्यसूत्रं कः प्रमाणीकुर्यात्प्रमाणज्ञः अत एव वैद्यनाथदीक्षितानां प्रकृतविषये सदाचारप्रदर्शनं सङ्गच्छतेतराम् । अत एव प्रमाणपरिगणने न

गृह्यं गृहीतम् । " वेदोऽखिलो धर्ममूलम् , आचारः प्रथमो धर्मः, श्रुतिस्मृतिस्सदाचारः, यथा ते तत्र वर्तेरन् " इत्यादिवचनशतसंप्रतिपन्नमाहिमनि सदाचारे न कोऽपि विप्रतिपद्येत । उपपादितश्चगृह्याणामाचारमूलत्वं तात्पर्यदर्शने सुदर्शनाचार्यैः सुविशदं सुधीभिराकलनीयम् । विस्तारभयान्नात्रानूद्यते ।

द्वितीयपक्षोऽपि न क्षोदक्षमः ।

न खलु न जानाति दीक्षितः कन्यापरपक्षे कदाचिद्धस्तनक्षत्रवैधुर्यमपि स्यादिति । किन्तु सति तत्संभवे पूर्वत्रासम्भवे तत्रैव कर्तव्य मुपाकर्मेति दीक्षिताभिप्रायः । आशौचादिना पूर्वपक्षहस्तावलंबनाभावे समनन्तरहस्तस्य कन्यापरपक्षगतत्वे किमुपाकर्म क्रियेत परित्यज्येतवा शुक्लपक्षपक्षपातिना । यदि तदानीं तस्य गौणकालत्वमर्गीकुरुषे ? किमपराद्धं दीक्षितवर्यैः । नच शुक्लहस्तासंभवे तदनन्तरहस्तग्रहणमिति सामान्यतो वक्तव्ये क्रिमपरपक्षपक्षपातेनेति वाच्यम् । असितपक्षत्वानध्ययनत्वादिदोषोद्घोषेण कदाचिद्भवादृशैः तत्परित्यागेन पूर्वपक्षपरिग्रहप्रसंग परिहरणायेति परिकलय । गृह्योक्तकालासंभवे हि स्मृत्याचारादिसिद्धार्थोपसंहारेण निर्णेतव्यमिति गृह्यकाराणामेवाभिप्रायोऽवसीयते । अत एव "अल्पाक्षरमसंदिग्ध" मित्यादिसूत्रलक्षणानुसारेण " प्रौष्ठपदहस्ते उपाकुर्यु" रित्येवसूत्रयितव्ये " प्रौष्ठपदीं हस्तेनोपाकुर्यु " रिति बह्वक्षरघटितसन्दिग्धान्वयसूत्रकरणं नोचितमित्याशङ्क्य, रुद्रस्कन्दाचार्यैरित्थं समाधानमुक्तम् यथा "प्रौष्ठपदे हस्ते इति वक्तव्ये बह्वन्यथोक्तम् अन्यदपिबहुस्मृतिसदाचारासिद्धमत्र कर्तव्यमिति सूचयितु"मित्यादि । तथाच मुख्यकालस्य मौढ्यादिदोषदुष्टत्वे निर्दुष्टगौणकालालाभे च तत्रैव प्रायश्चित्ताचरणपूर्वकं कर्तव्यमिति सिद्धान्तस्य " कालत्रयेऽपि दोषश्चे " दित्यादिनाऽन्यान्प्रति दीक्षितोक्तन्यायोपसंहारेणादर-

णीयत्वाद्दीक्षितग्रन्थस्य विवक्षितार्थानिर्णायकत्वकृतन्यूनताकथनं न सामञ्जस्यकोटिमाटीकते । न खलु निखिलकालदेशविषयपुरुषादिभेदसंभावितसकलसंशयनिराकरणप्रवीण प्रबन्धराशिप्रणयनं परमेष्ठिनापि परिकलयितुं शक्यम् । तत एव परमार्थदर्शिभिः पाराशर्यजैमिनिप्रभृतिभिर्न्याया एव प्रदर्शिताः । यैः किलाधीतैः अन्यत्रापि वयं स्वस्वसन्देहसन्दोहं स्वयमेव स्वबुद्धिसाहाय्येन निराकर्तुं प्रभवाम इत्यलम् ॥

३. तृतीयोपक्षेपः क्वचित्क्वचित् पूर्वपक्ष एव स्वयमुभयवादिसंमतं उपाकर्म कर्तव्यमुपपादयन्नुपक्षीण इति नात्र क्षणो गृहीतव्यः । लघूकृत इवास्माकं व्यापारः ॥

४. न चतुर्थोऽपि स्वार्थसाधनसमर्थः ॥

तथाहि हस्तनक्षत्रोपहितभाद्रपदशुक्लस्य मुख्यकालत्वात्तत्रासंभवे तदनन्तरहस्तस्यैव प्राप्त्या हस्तान्तरपर्यन्तानुधावनक्लेशाङ्गीकारे प्रमाणानुपलम्भात् । नचासित पक्ष प्रतीक्षयातदनुधावनमिति शक्यशङ्कम् । उपाकर्मकरणप्रयोजककालविशेषणकोटौ शुक्लपक्षत्वादिविवक्षाया निराकरिष्यमाणत्वात् । सन्निहितपरित्यागे मानाभावादितिन्यायेन पराभववर्षे पूर्वपक्षहस्तस्यैव ग्रहणमुचितमिति दीक्षिताभिप्रायः ॥

५. पञ्चमोऽप्यनवद्यः ।

गुरुशुक्रयोरिव भौमस्यापि शाखाधीशत्वप्रतिपादनादेव तयोरिव तस्यापि स्वमौढ्यकालिक स्वाधिष्ठित शाखीयोपाकरणाभावप्रयोजकत्वसिद्धेर्निष्प्रत्यूहत्वात् । यो यच्छाखाधीशः, स तच्छाखीयादृष्टजनकोपाकरणाभावविशिष्टस्वमौढ्यकः इति व्याप्तेः। वैशिष्ट्यं

च- स्वप्रयोजकत्वस्वसमानकालिकत्वोभयसम्बन्धेन। अन्यथा गुरुशुक्रयोरपि शाखाधीशत्वस्य तत्प्रयोजकत्वापत्तेः। तदंगीकारे वा कुजे निरुक्तसाध्यानंगीकारे तत्रैव व्यभिचारप्रसङ्गात्। गुरुशुक्रयोस्तदन्यतरत्वादेस्तत्प्रयोजकत्वकल्पनायां मानाभावात् । कुजस्य शाखाधीशत्वकथनस्य वैयर्थ्यापत्तेश्च । अङ्गारकमौढ्यस्य दोषत्वाभावप्रमापकाभावेनांगारकभेदस्य हेतुविशेषणत्वकथनासम्भवात् । असति बाधके निरुक्तानुमानेन प्रकृतसाध्यसिद्धेरप्रत्यूहत्वात्। यो यदधिष्ठाता सः तदीयकार्यसाकल्यवैकल्यप्रयोजकधर्मवान् यथा करणाधिष्ठाताग्न्यादीत्यादिसामान्यानुमानेनापि तत्सिद्धिरिति बोध्यम् । "यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मान् वेद नेतर"इत्यादिस्मृतिवचन दर्शनेनाविरोधितर्कस्यादरणीयत्वात् । किं च "शाखाधीशे शक्तियुक्ते" इति वचनगतशक्तिपदस्याभियुक्तोक्तरीत्या मौढ्यादिदोषराहित्यार्थकत्वांगीकारे निषेधतात्पर्यकत्वे च शाखाधीशमौढ्यादिदोषसद्भावे तदानीमुपाकर्मकरणं न शुभावहमित्यर्थपर्यवसानात् तत्र शाखाधीशपदस्य सङ्कोचकप्रमाणाभावाच्च इदमेव वचनमङ्गारकमौढ्यस्य दोषत्वे प्रमाणमित्यपि बोध्यम् । "शाखाधीशे शक्तियुक्ते" इति वचने अन्यदपि बह्वस्ति विचारणीयमिति विस्तरभयादुपरम्यते।

६. नापि षष्ठः ।

खादिरादिगृह्योक्तकालस्य मुख्यत्वे न विवाद इति तद्विस्तारयितृकं सन्दर्भमुपेक्ष्य विरुद्धांशएव किंचिदिव विमृश्यते । गृह्योक्त काल एव परं श्रद्दधानस्य तत्र भवतः सूत्राघटकपूर्वपक्षपदप्रयोगेन वाक्यार्थवर्णनं नौचित्यमावहति । भाद्रपदहस्तत्वमेव हि उपाकर्मप्रयोजकमिति सूत्रतः प्रतीयते । तच्च पूर्वापरपक्षयोस्साधारणम् ।

यदा हि भाद्रपदहस्तद्वयमपि मुख्यकालत्वेन सूत्रप्रामाण्यात्प्राप्तम् । तत्र विनिगमकं वक्तुमारभमाणो रुद्रस्कन्दाचार्यः प्रथमातिक्रमे कारणाभावादिति न्यायेन पूर्वपक्षएवानुष्ठानमुचितमिति विनिगमकं परमुक्तवान् । नत्वपरपक्षहस्तस्योपाकर्मकालत्वं निराचकार । अतएव सूत्राक्षराणि व्याचक्षाणस्स एव "प्रौष्ठपदे मासे हस्तेन युक्ते काले अध्यायान्वेदभागानि" त्यादिसन्दर्भेण प्रौष्ठपदसम्बन्धिहस्तनक्षत्रोपलक्षितकालत्वमदृष्टजनकोपाकर्मकरणप्रयोजकतावच्छेदक मिति सूत्रतात्पर्यं स्पष्टीचकार । अतएव पूर्वपक्षसम्भवात् सन्निकृष्टत्वाच्चेति हेतुकथनमपि संगच्छतेतराम् । अतएव च "प्रौष्ठपद्यां हस्तर्क्षे" इत्येव सांप्रदायिकस्सङ्कल्पः । नचापरहस्तेऽप्यनुष्ठाने "अर्धपञ्चमान्मासानधीत्येति" सूत्रतद्वृत्तिविरोध इति वाच्यम् । उत्सर्गतः प्राप्तपूर्वहस्तानुष्ठानपक्षे एव तादृशोत्सर्गकालस्योक्तत्वात् । न खलूत्सर्गमाससंख्यानियमेन परहस्तनिराकरणप्रत्याशा कर्तव्या । तद्वचनस्य संख्याविधायकत्वासम्भवात् । अतएव "श्रावण्यामप्युपाकरणे पौष्यामेवोत्सर्ग" इति रुद्रस्कन्दाचार्यः । भवन्मतेऽपि आशौचादिना पूर्वहस्तासम्भवे परहस्तादिगौणकालोपाकर्मपक्षे तादृशोत्सर्गपूर्वकालसंख्यानियमस्य त्यक्तव्यत्वात् । तादृशवचनस्य पूर्वहस्तकरणविषयत्वस्यैव वक्तव्यत्वेन परहस्तनिराकरणकारणालाभात् । किं च द्वितीयहस्तप्रतिषेधादेव प्रसक्तिरावश्यकीति प्रसक्तिश्च उभयसाधारणरूपप्रतिपादकसूत्रादेवेति खादिरसम्मतमेव द्वितीयहस्तस्यापि कर्मकालत्वमिति तत्त्वम् । उक्तसूत्रस्य निषेधेऽपि तात्पर्यकल्पने वाक्यभेदप्रसंगाच्च । "श्रावणीमित्येके" इति सूत्रस्य गौणकालविधायकत्वकथनमप्यसंगतम् । परपक्षत्वोपन्यासेन वैकल्पिककालान्तरत्वस्यैव भानात् ।

७. न सप्तमोऽपि पक्षस्समीचीनः ॥

गृह्यापेक्षया अचारप्राबल्यकारणस्य पूर्वमुक्तत्वात् सदाचारानादरवचनमनादरणीयम् । श्रुतिरेव हि नः प्रमाणम् । श्रुतिश्च द्विविधा । प्रत्यक्षा अनुमिता च । मन्वादिस्मृतीनामिव सदाचाराणामपि तदनुमापकत्वं सर्वप्रामाणिकसम्मतम् । ततश्च सदाचारानुमित श्रुतिरेवांगारकमौढ्यस्य दोषत्वे अपरपक्षहस्तस्योपाकर्मकालत्वेच प्रमाणमिति प्रमाणादर्शनपरिदेवनस्याप्रसक्तेः । अपरहस्तगौणकालत्वस्याप्रामाणिकत्वे अशौचस्थले तत्रानुष्ठितस्य कर्मणः अन्यथा कृतमकृतमितिन्यायेन निष्फलत्वापत्तेः ॥

८. नाप्यष्टमश्शिष्टानुमतः ॥

आशौचादिप्रतिबन्धस्थले हस्तर्क्षमुदधेशुक्ले इत्यादिवचनप्रवृत्तिमपरपक्षाविषयिणीमङ्गीकृत्य तादृशवचनस्य गौणकालाप्रमाणत्व कथनमत्यन्तविरुद्धमपहासास्पदञ्च । कर्मणां गौण मुख्यकालापेक्षया शास्त्रेषु तृतीयस्यानुष्ठानकालस्यानुपलम्भात् । छन्दोगोपाकर्मकालनिर्णयप्रस्तावगतस्य उक्तवचनस्य छन्दोगेतरविषयत्वकल्पनं कुकल्पनमेव । वैद्यनाथमखिनां वचनविषयविभागानभिज्ञत्वं वा भवदभिमतं स्यादिति दोषापत्तेश्च । तादृशवचनस्य साधारण्येन प्रवृत्तावपि सामगविषयत्वानपायात् । लिङ्गाद्यभावेऽपि अपूर्वत्वेन विधानस्य तान्त्रिकसम्मतत्वात् विध्यभावकथनमप्ययुक्तम् । किंचापरपक्षे उपाकर्मकर्तव्यं चेत् एतादृशहस्तो ग्राह्य इत्यभिप्रायवर्णनमपि न समञ्जसम् । तथावाक्यार्थाप्रतीतेः । अपरपक्षहस्तविधानाभावेऽपि विधानमारोप्य गुणविधानस्योन्मत्तप्रलपितत्वापत्तेः इदमपि वचनं तत्रोपकर्मविधिगमकम् ॥

९. नापिनवमः ।

पूर्वसन्दर्भोदाहृतबृहस्पतिवचने गुरुशुक्रमौढ्यदोषापनोदन-होमदानजपोपयुक्तमन्त्राणां "होमैर्दानैर्जपैर्वापि पयोरुदितमन्त्रकै"रिति सामान्यतः प्रस्तुतानां तद्व्याख्यात्रा विशिष्यानुपूर्वीकथनस्य युक्तत्वेऽपि कुजमौढ्यप्रायश्चित्त मन्त्राणामप्रस्तुतत्वेन तदप्रतिपादनस्य भवदभिमतासाधकत्वात् । तन्मौढ्यदोषे प्रमाणस्य दर्शितत्वाच्च ॥

१०. नापि दशमः ।

"शाखाधीशे शक्तियुक्ते" इति वचनस्य निषेधपर्यवसायित्व पक्षोक्तदोषस्यापि न समुन्मेषः । गौणकालस्यापि दुष्टत्वे मुख्यकालापेक्षया प्राबल्यप्रयोजकनिर्दोषत्वाभावेन प्रकृतकर्मणश्च नित्यतया परित्यक्तुमशक्यत्वेन मुख्यकाल एव प्रायश्चित्तपूर्वकं कर्तव्यत्वस्य न्यायसिद्धत्वात ॥

११. एकादशपक्षोऽप्युपेक्ष्यः ।

किमुपाकर्मसामान्यस्यानध्यनं दोषः, किंवा सामगोपाकर्मण एव । ? नाद्यः, अनध्ययनत्वेन प्रमितस्य पौर्णिमास्यादिकालस्यापि वर्ज्यत्वापत्त्या सर्वेषामुपाकर्मलोपप्रसङ्गात् । नच तस्य विशिष्य विधानान्नदोष इति वाच्यम् । " हस्तर्क्षमुदये शुक्ले" इतिवचनगम्यस्य सूर्योपरागप्रायश्चित्तविधिसूचितस्य सदाचारविशेषानुमितस्य च विधेः प्रकृते जागरूकत्वात् । भवन्मतेऽपि आशौचादिना पूर्वहस्तानुष्ठानासंभवे द्वितीयहस्तस्य चानध्ययनगतत्वे तत्रानुष्ठानसिध्यर्थमनध्ययनदोषाभावस्य कथंचित्कल्पितविधिबलादवांगीकर्तव्यत्वात् । नद्वितीयः तस्य छन्दोगविषये विशिष्य दोषत्वप्रमा-

पकानुपलंभात् । उक्तयुक्तेश्च । कण्ठोक्तवचनस्यैव सर्वत्रापेक्षणे रुद्रस्कन्दाद्युक्तप्रयोगप्रकारस्य स्मृतिगृह्यसूत्रादिषु प्रतिपादनादर्शनात् अनुष्ठानलोपापत्तेः । बुधद्वितीयाया अपि अनध्ययनत्वेन पूर्वहस्तेऽप्यनुष्ठानासंभवात् । किंच अनध्ययन एवावश्यमुपाकर्मानुष्ठानप्रसक्तौ तद्दोषपरिहाराय प्रायश्चित्तविधानस्य तदनुष्ठानस्यवा क्वाप्यदर्शनात् । किञ्च औदयिकत्वविशिष्टहस्तस्य पूर्वभावेन 'हस्तर्क्षमुदयेत्या"दि वचनप्रामाण्यात्परहस्त एव ग्राह्यस्यात् । एतेनान्यत्सर्वं परास्तम् ॥

तथाचास्मिन्संवत्सरे छान्दोगैर्वैद्यनाथमखिनामभिप्रायं सत्संप्रदायं चानुसृत्य कन्यापरपक्ष एवोपाकर्म कर्तव्यमिति सिद्धमिति शिवम् ॥

गता धर्मश्रद्धा गगनकुसुमं साधु चरितम्
क्वचिद्दृष्टो धर्मष्षडरिपरिभूतो विलसति ।
इयं चिंता ख्यातिप्रकटनपरा केवलमहो
कलिः क्रीडासक्तः कलुषयति कल्याणपदवीम् ॥

इत्थं. यज्ञस्वामिशास्त्रिणः,
अद्वैतसभापण्डिताः ॥

உ

ஸ்ரீ குருப்யோ்நம:

ஸாமோபாகர்ம கால நிர்ணயம்.

ஆஸ்திகர்காள்! நாளது வருஷம் இக்கும்பகோணத்தில் கடந்த ஆனிமாதம் நடந்த அத்வைத ஸபையில் ஸபா பண்டிதர்களால் யஜுர்வேதிகள் ஆடி மாதத்திலும் ஸாமவேதிகள் புரட்டாசி மாதத்திலும் உபாகர்மம் செய்யவேண்டுமென்று

தர்மசாஸ்திரங்களை நன்காராய்ந்து தீர்மானிக்கப் பட்டவிஷயத்தை திருவாடிடிஸ்டிரிக்ட் முனிஸீப் ஸ்ரீ மான் M. சுப்பிரமணிய அய்யரவர்கள் மறுத்து ஆவணி மாதத்தில் தான் ஸாமகர்களுபாகர்மம் செய்ய வேண்டுமென்று துண்டுப் பத்திரிகை மூலமாகவும் இப்பத்திரிகை மூலமாகவும் வெளியிட்டிருக்கின்றார்களென்பது இப் பத்திரிகையை வாசிக்கும் நேசர்களுக்குத்தெரிந்திருக்கலாம். அங்ஙனம் அவர் எழுதின துண்டுப் பத்திரிகையால் ஸாமகர்களின் உபாகர்ம விஷயமாய் சந்தேகங்கொண்டவர்களுக்கும் அவருடைய தீர்மானத்தைப் பின்தொடர்ந்து ஆவணி மாதத்தில் தான் செய்யவேண்டுமென்ற விபரீத ஞானமுடையவர்களுக்கும் அதற்குத் தகுதியாக மனஸ் ஸமாதானத்தையளிக்கும் பதிலுரைக்க வேண்டியது முக்கியமெனக் கருதி மன்னார்குடி அத்வைத ஸபா தர்மசாஸ்திர பரீட்சாதிகாரிகளான பிரும்மஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அவர்கள் மிகத்தெளிவாய் கூறினார்களானாலும் இவ்விஷயத்தில் மன்னார்குடி பிரும்மஸ்ரீ யக்ஞஸ்வாமி சாஸ்திரிகளின் அபிப்பிராயத்தையனுஸரித்து நடக்கவேண்டுமென்ற அவலுள்ள ஆஸ்திகர்களுக்காக எனது வேண்டுகோளின் பேரில் என் பரமகுருவான ஷை பிரும்மஸ்ரீ யக்ஞஸ்வாமி சாஸ்திரிகளவர்கள் ஷை அய்யரவர்களின் துண்டுபத்திரிகைக்கு விசதமாக ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் விடுத்த உத்தரத்தின் ஸாராம்சத்தை பலரும் சுலபமாய் அறியுமாறு என் சிற்றறிவிற்கெட்டிய வரையில் எளிய தமிழ் நடையில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடுகிறேன்.

கருணைகூர்ந்துஸகலகலைகளையுபதேசித்தனுக்ரஹித்த எனது பரமாசாரியாளுடையபாதாரவிந்தத்தைப்பரமபக்தியுடன் தலைமேல்வைத்துக்கொண்டும் மனுமுதலிய மகான்களுக்குஅனேக வந்தனங்களையும் செய்து ஸாமகர்களுக்குள் இரண்டுபட்டுக் கிடக்குமுபாகர்ம காலத்தை நான் நிர்ணயம் பண்ணத்தொடங்குகிறேன். நான் சுமார் 1 மாதத்துக்கு முன் "ஸாமகோபாகர்ம விஷயமாயுள்ள ஸந்தேகங்கள்" என்று தலையங்கமிட்டிருப்பினும் விஷயங்களில் சிறிதும் சந்தேகமற்றதும் 12 ஆக்ஷேபங்களால் அத்வைத ஸபா தீர்மானத்தையாக்ஷேபிக்கின்றதுமான

ஒரு பிரகடன பத்திரிகையை கண்ணுற்றேன். மறுபடியும் ஒருவாரத்திற்கு பின்பு தான் செய்த ஆக்ஷேபத்தின் ஸாரமான ஒரு கடிதத்தையும் எனக்கனுப்ப அதையும் கிடைக்கப் பெற்றேன். இப்பத்திரிகைக்கு உசித காலத்தில் பதில் எழுதுவது முக்கியமாயிருப்பினும் இதர விஷயங்களில் எனது மனம் விக்ஷிப்தமாயிருந்ததால் தகுதியானகாலத்தில் பதில் எழுத முடியவில்லை. பிறகு எனது பிரிய பந்துக்களும் ஸாமவேதகுருவும் ஸகல ஸ்மிருதிகளையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தவருமான மன்னார்குடி பிரம்மஸ்ரீ சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள் அவர்களின் ரமணீயமான பதில் பத்திரிகையை பார்த்ததும் தூங்கினவன் கண் விழித்தது போல் நான் ஒருவித பிரபோதத்தையடைந்து அளவற்ற ஆனந்தத்துடன் அவருடைய அபிப்பிராயத்தையே அதிகமாகக் கொண்டாடி திருடம் செய்ய இக்கண்டனம் எழுதலானேன். அன்றியும் நான் இவ்விஷயத்தில் யத்தனிப்பதற்கு தற்காலம் காமகோடி பீடத்தில் விளங்காநின்ற பகவத் பாதாளுடைய சிஷ்யத்வமும் ஸாமகத்தன்மையும் அத்வைத ஸபையில் முந்தி நான் பிரகிருத விஷயத்தை தீர்மானித்திருப்பதும் முக்கியகாரணம். இது நிற்க ஸ்ரீமான் அய்யாரவர்களின் முதலாவது சங்கையை சற்று கவனிப்பாம். பொதுவாய் இவர் வாக்கியங்களில் பூர்வோத்தர விரோதமதிகமாகக் காணப்பட்டாலும் அவைகளை வெளியிடுவதால் அதிகப் பிரயோஜனமில்லாதது பற்றி மற்றய தோஷங்களை வெளியிடுகிறேன்.

காதிர கோபிலாதி கிருஹ்ய ஸூத்திரங்களை வைத்யனாத தீக்ஷிதர் உதாஹரணம் செய்யாததால் அவரிடத்தில் எவ்விதக் குறைவை அய்யாரவர்கள் ஆரோபிக்கின்றார்கள்? காதிராதி கிருஹ்யஸூத்திரங்களை அவர் அறியவில்லை என்றா? இன்றேல் அவைகளுக்கு ப்ராமாண்யத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை என்றா? அல்லது அவைகளுக்கு முற்றிலும் விரோதமாக ஸித்தாந்தம் செய்கின்றாரென்றா? இல்லாவிடின் அவைகளைக் காட்டிலும்

சிஷ்டாசாரத்திற்கு அதிக ப்ராமண்யத்தை அபிப்பிராயப்படு கின்றாரா? இவைகளில் முதலாவது சரியன்று. லோகோப காரத்திற்காக கருணைகூர்ந்து ஸகல ஸ்மிருதிகளையும் ஸங்கிரகம் செய்த ஸர்வக்ஞஸமானருக்கு இரண்டொரு வாக்கியங்களை ஏதோவொருவிடத்தில் எழுதாததால் அவைகளை அறியவில்லை என்று ஊஹிப்பது தன் குறுகின ஆலோசனையைக்குறிக்கின்றது. இரண்டாவதும் தவறு. அவைகளுக்கு தீக்ஷிதர் ஓரிடத்திலா வது அப்ராமாண்யம் சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. மேலும் ஏதோவொருவிடத்தில் சில ஸூத்திரவாக்கியங்களை எழுதாத தால் அவைகளைப் பிரமாணமில்லையென்று தீக்ஷிதர் தள்ளி விட்டார் என்று சொல்வது தகாது. மூன்றாவது சரியன்று கிருஹ்யங்களுக்கு விரோதமாக அவருடைய கிரந்தத்தில் ஓரிடத்திலாவது ஸித்தாந்தம் செய்திருப்பதாகக் காண்பிக் வே முடியாது நான்காவதும்தப்பு கிருஹ்யங்களைக் காட்டிலும் சிஷ்டாசாரத்திற்கு சாஸ்திர சம்பந்தமான அதிக ப்ராமாண் யத்தை அங்கீகரித்த தீக்ஷிதருக்கு குறைவு உரைப்பது தவறாகும். ஏனெனின் கிருஹ்யமென்பது ஸ்வதந்திர ப்ரமா ணமன்று. அந்தந்த சாகிகளுக் கனுஷ்டானுனு கூலமாக அந்தந்த கிருஹ்பகாரர்கள் ஸ்மிருதிபுராணாதிகளிலிருக்கின்ற விஷயங்களையும், அவரவர்கள் காலத்து சிஷ்டாசாரங்களை யும் ஸங்கிரஹம் செய்தார்களாதலால் ஸ்மிருதிபுராணாதிகளோ சிஷ்டாசாரங்களோ இவைகளின் மூலமாகத்தான் கிருஹ் யங்களுக்கு ப்ராமாண்யமொப்புக்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்தை கோபில கிருஹ்யத்திற்கு உறை எழுதின தர்க்காலங்காரரும் அங்கீகரித்திருக்கின்றார். அன்றியும் ஸா மகர்களுக்குள் கிருஹ்யபேத மேற்பட்டதற்கு மூலகாரணம் சிஷ்டாசாரம் தான். பகவான் ஆபஸ்தம்பரும்.

अथातः सामयाचारिकान्, अथकर्माण्याचारात्

என்ற இவ்விரு ஸூத்திரங்களாலிவ்விஷயத்தை யங்கீகரித் திருக்கின்றனர். தவிரவும் ஸதாசாரத்திற்கு கிருஹ்யங்களைக் காட்டிலும் ப்ராமாண்யமதிக மவசியமங்கீகரிக்க வேண்டும்.

ஏனெனின் பிராமாணங்களுக்கு ப்ராமண்யம் வேதமூலமான தால் அங்ஙனமே கிருஹ்யங்களுக்கும் வேதமூலமாகத் தான் ப்ராமாண்ய மொப்புக் கொள்ளவேண்டும். கிருஹ்யங் களால் ஸதாசாரத்தை ஊஹித்து அதனுல் வேதத்தைக் கற்பித்து அதன் மூலமாக கிருஹ்யங்களுக்கு ப்ராமண்யம் ஸதாசாரத்தாலோ வேதத்தை மாத்திரம் கல்பித்தால் போது மானது. ஆகையால் இவ்விதம் கிருஹ்யஸூத்திரங்களின் பிராமாண்ய தத்வத்தை யறிந்தவர் எவர்தான் கிருஹ்யங்களை பிரமாணமாக உதாஹரிப்பார். ஆதலின் பிரகிருத விஷயத் தில் தீக்ஷிதர் ஸதாசாரத்தைப் பிரமாணமாக எடுத்துக் காட் டியது பொருத்தமாகத் தானிருக்கின்றது. மேலும் பிரா மணங்களை தரிசனம் செய்கின்ற ஸ்மிருதி வாக்கியங்களில் கிருஹ்யங்களை பிரமாணங்களாக உதாஹரிக்க வில்லை. சிஷ்டா சாரந்தான் கிருஹ்யங்களுக்கு மூலமென்ற விஷயத்தை தாத் பரிய தரிசனத்தில் ஸுதர்சனசாரியாரும் விசதமாக எழுதி யிருக்கின்ருர். அவை எல்லாவற்றையும் இங்கு எழுதினுல் விரியுமென்று பயந்து நான் அதைவிரிக்கவில்லை.

இரண்டாவதும் முரண்டானது.

தீக்ஷிதர் கன்யாமாத கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஹஸ்த நக்ஷத் திரம் வராமனு மிருக்கலாமென்பதை அறியாமலிருக்க வில்லை. ஆனுல் பூர்வ பட்ச ஹஸ்தத்திலெக்காரணத்தாலாவது உபா கர்மம் நடக்காமல் நின்றுவிட்டால் அபரபக்ஷத்தில் ஹஸ்தம் வந்தாலும் அப்போதே உபாகர்மம் செய்யவேண்டும் என்று தான் உண்மையான அபிப்பிராயம் வெளியாகின்றது. ஆசௌ சாதிகளால் பூர்வஹஸ்தத்தில் உபாகர்மம் நடக்காமல் போ னுல் அதற்கடுத்த ஹஸ்தம் அபரபக்ஷத்திலிருந்தால் சுக்லபக்ஷ பக்ஷபாதி உபாகர்மத்தை விட்டுவிடுவார்போலும். அந்த சமயத்தில் அபரபக்ஷத்தைக் கௌணகாலமாக அங்கீகரித்தால் தீக்ஷிதர் கிருஷ்ணபக்ஷத்திலும் செய் என்று சொன்ன வசனத் தில் என்ன குற்றமிருக்கின்றது. இருக்கட்டும் தீக்ஷிதர் சுக்ல பக்ஷஹஸ்தத்தில் உபாகர்மம் நடக்காத பக்ஷத்தில் அடுத்த ஹஸ்தத்தில் உபாகர்மம பண்ணவேண்டுமென்று பொதுவாய்

சொல்லவேண்டியிருக்க கிருஷ்ணபக்ஷ ஹஸ்தமென்று விசேஷ மாகக் கூற நியாயமில்லையே யென்றால் கிருஷ்ணபட்சம் அனத்தியனம் என்ற இவ்வித தோஷங்களை சொல்லிக் கொண்டு அந்த பக்ஷத்தை விட்டு விட்டு பூர்வபக்ஷத்தை தங்களைப்போன்றவர்கள் கிருஹித்து விடுவார்கள், என்றுதான் ஆலோசித்து தீக்ஷிதர் அவ்விதம் சொன்னார். கிருஹ்யத்தில் சொன்ன காலம் ஸம்பவிக்காத பக்ஷத்தில் ஸ்மிருதி ஆசாரம் இவைகளால் கிடைத்த காலத்தை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டு மென்பது கிருஹ்யக்காரர்களுக்கே ஸம்மதம். எப்படி யென்றால் **अल्पाक्षरम्** என்ற ஸூத்திர லக்ஷணப்படி

" प्रौष्ठपदहस्ते उपाकुर्युः "

என்று லகுவாக ஸூத்திரத்தை ஸூத்திரக்காரர் செய்ய வேண்டியிருக்க **प्रौष्ठपदीं हस्तेन** என்று குருவாயும் ஸந்திக்தாந் வயத்துடனும் ஸூத்திரம் பண்ணுவானேன் என்று ருத்ரஸ் கந்தாசாரியார் ஆசங்கித்து அவ்விதம் ஸூத்திரம் செய்தது ஸ்மிருதிகளிலும், ஸதாசாரத்திலும் கிடைத்த விஷயத்தை ஸங்கிரஹம் செய்து கொள்வதற்க்காக என்று ஸமாதானம் புகன்றார். ஆகையால் முக்கியகாலம் துஷ்டமாயிருந்து தோஷமற்ற கௌணகாலமகப் படாத பக்ஷத்தில் தோஷமுள்ள முக்கியகாலத்திலே யாஜுஷர்களுக்கு **कालत्रयेपि** என்ற வசனத்தால் தீக்ஷிதர் சொன்ன நியாயப்படி பிராயச்சித்த பூர்வக மாக உபாகர்மம் செய்ய வேண்டுமென்பது தீக்ஷிதர் கிரந்தத்தி லிருந்தே வெளியாகின்றதால் அதிலிருந்து புலப்படவில்லை என்று சொல்வது மிகவும் ஸாஹஸம்.

எக்காலத்திலும், எத்தேசத்திலும் புருஷர்களுடைய சகல ஸம்சயங்களையும் நிராகரிக்கத் தக்க பிரபந்தத்தை யெழுத பரமேஷ்டியாலும் முடியாதென்பது திண்ணம். ஆகையாற் றான் வியாஸஜைமினி முதலிய மகான்கள் ஆங்காங்கு நியாயங் களையே எடுத்துபோதித்தனர். அந்த நியாயங்களை யறிந்த வித்வான்கள் இப்பவும் அவைகளை ஸம்சயமுள்ள விடங்களில்

ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டு விஷயங்களை நிர்ணயித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

3. மூன்றாவது பாராவில் சில வருஷங்களில் பூர்வ பக்ஷத்திலேயே உபாகர்மம் செய்ததாகத் தெரிகிறது என்று இருவரும் அங்கீகரித்த விஷயத்தையே கூறுவதால் அவ்வா க்ஷேபத்தை நிராகரிக்க யத்தனம் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை

4. நான்காவது பாராவும் நன்கன்று. முக்கிய கால மான பாத்ரபத பூர்வ பக்ஷ ஹஸ்தத்தில் உபாகர்மம் செய்ய முடியாமற் போனால் அதற்கு அடுத்து வருகின்ற ஹஸ்தம் பூர்வபக்ஷத்திலிருந்தாலும் சரி, அபர பக்ஷத்திலிருந்தாலும் சரி அதற்குத் தான் பிராப்தியே பல்லாமல் அதற்கடுத்து வருகின்ற கிருஷ்ணபக்ஷ ஹஸ்த நக்ஷத்திர பரியந்தம் ப்ரதீக்ஷிக்க ப்ராமணமொன்றும் தெரியவில்லை. உபாகர்ம காலம் கிருஷ்ணபக்ஷமாயிருக்க வேண்டு மென்றாவது சுக்லபக்ஷமாயி ருக்கவேண்டு மென்றாவது விவக்ஷிக்க வேண்டுவதில்லை என்று மேலே சில காரணங்களைக் கொண்டு கண்டிக்கப் போவதால் பராபவ வருஷத்தில் கிருஷ்ணபக்ஷ ஹஸ்தபரியந்தம் பிரதீக்ஷிக்க எவ்விதத்திலும் இயலாது. மேலும்

"सन्निहितपरित्यागे मानाभावात्"

என்ற நியாயப்படி அவ்வருஷத்தில் பூர்வபக்ஷ ஹஸ்தத்தையே தான் கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீக்ஷிதரின் அபிப்பிராயம்.

5. ஐந்தாவது பாராவும் பொருந்தாது. குரு சுக்கிரர்களை சாகாதீசர்களாக அங்கீகரித்து அவர்களுக்கு மௌட்டிய தோஷத்தையும் தீக்ஷிதர் ஒப்புக் கொண்டது போல் அங்காரகனும் சாகா தீசனென்பதில் பிரமாண மிருப்பதால் குரு சுக்கிரர்களைப் போல் அங்காரகனுக்கும் ஸாமோபாகர்ம விஷயமாய் மௌட்டிய தோஷமுண்டென்பதில் சிறிதேனும் சந்தேகமில்லை

(தொடரும்)

வி. ஜகதீச சாஸ்திரிகள்.